

No 5. } Mai 1881. } 7. Aara.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Den uventede Gæst.

(Forts. fra f. No.)

I Lyon levede mange Veinere af Kongedømmets ydre Orden. Disse reiste sig i Mai 1793 til Kamp mod Revolutionens Magthavere og fordrev de jakobinske Embedsmænd, som bleve dem paatungne. Der kom en vældig Hær af Revolutionsmænd dragende mod Byen. Og inde i Byen reiste sig en endnu farligere Fiende, Folketoblen, som raabte paa Menneskerettighederne, Frihed og Lighed. En af de hemmelige Føvere af dette Parti havde den ulykkelige Clement allerede længe været, da han en Dag, kort før Stadens Overgivelse, med den røde Jakobinerhue paa Hovedet, traadte ind til sin Kone, som alene havde gjennevaaget Matten i Taarer. I raae Ord advarede han hende, at hun ikke ved noget Gul eller nogen Mine maatte lade sig mærke med sin adelige Herkomst eller sine gammeldagse Grillen; ellers stod hendes Liv i Fare, som det var gaaet med saa mange Tusinde, som endnu vilde holde fast ved Kongetappens Flinger.

Alt gik rundt for hende; hun horte ikke læn-

gere Alt, hvad han sagde; og, da hun kom til sig selv igjen, var han borte.

Før den stakkels Kone, ligesom for deres Børn, kom nu en Række Stræffens Dage og Nætter. Hun var alene, overladt til sin Frygt og Angest, men ogsaa alene med sin Gud, til hvem hun Dag og Nat uden Afslætte raabte om Forbarmelse for sin Mand, om Hjælp for sig og sine Børn.

Vi tie om den Ddelæggelsens Vederstyggelighed, som efter Stadens Overgivelse til de ydre Fiender kom over den og dens Beboere. Røsten af det uskyldig udgydte Blod af Tusinder af de mest anseede og edleste Mænd og Kvinder, især af adelig Slægt, lod ikke saa lydeligt i Menneskenes Øre som Mordernes Brølen; men den trængte videre og blev hørt af et høiere Øre end det menneskelige.

Vi vende os nu til Beskrivelsen af en Tildragelse, som først fandt Sted paa Stenbænkens foran Døren til David Clements Hus, derpaa inde i Huset, og som for dette Hus's Beboere blev af høiere Betydning end hin Stund, da man under Bygningsmændenes Jubel lagde Grundten til det's Mure.

En Dag i Oktober 1793, kort efter den, paa hvilken man havde ført Skarer af Borgere over Morandbroen for der at lade dem sønderstyde af Kartatstjefuglerne, sender Fru Clement sin ældste Datter, en Pige paa 12 Aar, til en Naboerke. Hun haabede gennem denne at erfare Noget om sin Mand, som hun nu i mange Dage ikke havde seet; thi Clement og denne Nabo havde i den sidste sørgelige Tid staaet i meget nær Forbindelse med hinanden. Da Fru Clement sidst saa sin Mand, vare de begge tilsammen bevæbnede dragne ud til den feirrige Fiendes Hær.

Den lille Pige kom efter kort Tids Forløb tilbage til sin Moder.

"Vor Naboerke," sagde hun, "ved Intet om vor Fader og sin Mand. Men derude foran vor Husdør paa Stenbænken sidder en gammel Herre af et Udseende, som jeg aldrig før har seet. Han har saadanne Klæder paa, som de ere isorte, der ere malede paa det gamle Billede oppe i Bedstemoders Kammer, og om hvem man har sagt mig, at de adelige Herrer fordmum have saadanne Klæder, naar de viste sig i hoieste Stads ved det kongelige Hof. Den gamle Herre sidder i sin rige med Guld stukne og med Ordensbaand forstrede Klædning, den fine Kaarde ved Siden, det pudsede Haar ubedækket, i Sko og Silkestrømper, som vilde han varme sig i Solen; men han sitrer paa alle Lemmer. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde mene om Mandens sælsomme Udseende og var næsten, idet jeg skyndsomt hilste, uden ret at se ham i Ansigtet, gaaet ham forbi; men han gjensvarede min Hilsen med Ord og med Noget i Stemmen, som gif mig saa til Hjerte, at jeg maatte se paa ham. Jeg tror, jeg endnu aldrig har seet et saadant Ansigt. Det er indrer mig om Apostelens Ansigt paa hint Billede i min Bedstemoders Værelse, som fremstiller den gamle Discipel i det Dieblit, da han blev ført bort til Døden og endnu engang velsigner de grædende Venner."

"Ei mit Barn," sagde Moderen, "gaa dog strax igjen ud og spørg den gamle Herre, hvormed vi maatte kunde tjene ham."

Pigen ilede ud og kom efter nogen Tid tilbage med Taarer i Øinene. — "Han sad, støttet til den gyldne Snap paa sin Stol, med

halottillukkede Øine, som om han vilde sove. Men da jeg spurgte ham, rettede han sit trætte Hoved op og saa paa mig med ubeskrivelig venlige Blitke. "Tak," sagde han, "mit kjære Barn. Man vil vel her strax afhente mig; man har kun glemt mig. Men hvis du vil vække mig et Glas Vand og en Bid Brød, vil jeg gjerne modtage det; thi jeg har Intet spist i to Dage."

Moderen gif nu selv ud med sin Datter og bad Herren saa indtrængende venligt, at han dog maatte træde ind i det opvarmede Værelse og der indtage en Frokost, indtil hans Bogn kom, at Oldingen ikke kunde modstaa hendes Bønner. Han reiste sig majsommelig fra sit Sæde og understøttede paa det Kraftigste af begge sine Ledsgænger vakkede han ind i Værelset, hvor man strax førte ham til et bekvemt Sæde. Han spiste taknemmelig den Frokost, man satte frem for ham. "Det er kun jordisk Næring," sagde han; "men den styrker mig paa min sidste Ve; maatte Gud vederbvøge Dem derfor med himmelsk Epise paa Deres sidste Ve!" Saa talte han til Madame Clement og hendes Datter.

Fru Clement, vort og tillige forlegen, taug nogle Dieblitke; derpaa sagde hun: "De venter Deres Bogn, som skal afhente Dem?" "Det er ikke vi i Bogn," svarede Oldingen. "Saa er det vel en Bens Bogn?" spurgte Fru Clement. — "Ja, min bedste, min længe ventede Bens Bogn, Dødens Bogn, som vil føre mig til Gud, min Herre". — Efter nogen Tanshed vedblev Oldingen: "Jeg har ingen Hemmelighed for Dem. Jeg er den gamle Grev L., engang en Hofmarschal hos min ulykkelige Konge, for hvem mit Hjerte iudtil mit sidste Dieblit vil slaa i tro, taknemmelig Kjærlighed. Min egen Tænkemaade ligesom mit Huses Tænkemaade var og er bekjendt i Staden som i det ganske Land. For nogle Dage siden har man ført min Søn og begge mine Sønnestønner over Rhone til deres Død. Jeg var for svag til at gaa; da sagde man mig, at man vilde sende en Karre til at afhente mig. Man har, som det synes, forglemt mig, og i mit udplyndrede Hus var intet Menneffe mere, som jeg havde kunnet sende ud. Jeg sad da nogle Dage og Nætter alene. Men

idag stod jeg selv op for at vise mig for dem, som søge mig. De skulle se mig og erkjende mig som den, jeg var, og den, jeg er. Jeg har iført mig den Klædning, i hvilken jeg for 19 Aar siden ledsagede min Konge paa hans Krøningsdag til Alterets Trin, hvor han med neppe undertrykte Taarer modtog de Ord, der velsignede og indviede hans tunge Krone. Jeg skammer mig ikke ved for den nu herskende Slægt at bevidne ved denne gamle Klædning min Tjufommelse af hin Stund; de Tanker, hvormed jeg dengang boiede mig i Guds Hus, vil ikke forlade mig, naar jeg bøier mit gamle, trætte Hoved under Skaarpresterens Dre."

Fru Clement var dybt bevæget ved denne sin Gæsts Beretning. Han havde faldt sig for hende med et Ravn, som fra hendes Barn-dom af var hende inderligt kjært, et Ravn, som hendes Moder oftere havde udtalt med taknemmelig Kjærlighed, og paa hvilket hendes Mand i hans bedre Dage aldrig havde tænkt uden Vrefrygt og Kjærlighed. Hun kunde ikke holde sig; hun greb med Taarer af barnlig Kjærlighed Oldingens Haand og kyskede den. "Denne Haand", sagde hun, "har ofte hvilet i min dyrebare Faders Haand; De var Marquis de Bouille's kjæreste Ven."

"Og De," saa raabte Oldingen glad bevæget, "er min usorglemmelige Vens eneste Datter? Hvilken Lykke, hvilken Naade af Gud, at jeg endnu tilsidst, før jeg indgaar til den evige Hvile, kan nyde hos Dem nogle Die-blikkes Glæde og Hvile. Men jeg ser, De er Familienoder. Hvad hedder og hv u er Faderen i dette Hus?"

Med nogen Frygt for, at hendes Svar skulde have en skadelig Virkning paa den ærverdige Gamle, denne troe Ven af Kongedømmet, sagde hun: "Min Mand er David Clement, fordm en af de første blandt Stadens borgerlige Raad."

Den gamle Herre syntes Intet at vide eller ane om den bedrøvelige Forandring, som var foregaaet med dette Hus's Fader. Som i glad Overraskelse udraabte han: "Hvad siger De? David Clement, Sonnen af min gamle, troe Forretningsfører og Retsforvalter, Henri Clement? Hvor er det dog ikke forunderligt, at jeg endnu maa komme i hans Hus og kan

se og velsigne hans Kone og hans Børn. Tænk, Madame, hvorledes det søier sig sammen i disse sidste Dage af mit Liv. Deres Gemal, David, var i sin Barndom, som Yngling den kjæreste Legekammerot og den fortroligste Hjertensven af min allerede for 16 Aar siden i Evigheden forudgangne elskede, fromme Søn Frantz. Begge saaes daglig sammen; det var, som kunde de ikke leve uden hinanden. Og da min Søn kom paa sit sidste, smertelige og lange Sygeleie, da tilbragte Deres Gemal, den troe David Clement, næsten hver Nat ved hans Seng, trøstede, pleiede min Søn, og, naar Sønnen slyede hans Smertensleie, læste han for ham og bad med ham. O, det var to fromme, gode Ynglinge, min Frantz og Deres David. Jeg var ved Efterretningen om min Søns Sygdom ileet hid. Min Frantz sagde til mig, da jeg var alene med ham en af hans sidste Dage: "Min Fader, denne David Clement har bevist mig meget Godt baade til Legeme og Sjæl; jeg leder Dem, gjengjæld De ham dette, naar De kan!"

"Nu, jeg vil ikke rose mig deraf; thi det var kun et ringe Bevis paa min Taknemmelighed: jeg har vel gjort det Meste til, at Deres Gemal allerede saa tidlig rykkede op i den ærefulde Embedsstilling, som han ved sin Opførelse har gjort Vre; meget mere maa jeg beklage, at jeg ved min bestandige Fraværelse fra Hjem og under mit saa travle Liv i Paris har tabt min elskede Søns Ven og Belgjører saaledes af Minen, at jeg kun kan føle mig som hans Skyldner. Og nu ster det endog saa, at jeg endnu modtager Belgjæringer af ham, i hans Hus, som jeg i dette arme Jordeliv ikke mere kan gjengjælde. Men hvor er Deres kjære Gemal? For jeg ikke idetmindste endnu engang, før jeg stilles fra Eder Alle, taknemmelig i min kjære Frantz's Navn trykke ham til mit Hjerte?"

Uf et beklemmt Bryst svarede Fru Clement: "Min Mand er ikke kommet hjem paa flere Dage. Den nuværende frygtelige Begivenheds Strøm har revet ham bort med sig."

Den gamle Greve forstod ikke den fulde Mening, som laa i dette Svar. "Forjag ikke!" sagde han til den bekymrede Frue. "Gud sidd der fast paa sin Throne og i sit Regimente. Han kunne Oprørerne ikke røre ved; Han ler ad dem. En bedre Dag vil igjen opgaa af denne dunkle Nat og da vil ogsaa for mangen En blandt denne bedaarede Hob Diet igjen opgaa for det, som staar fast i Tid og Evighed." (Fortf.)

Jesu Himmelfart.

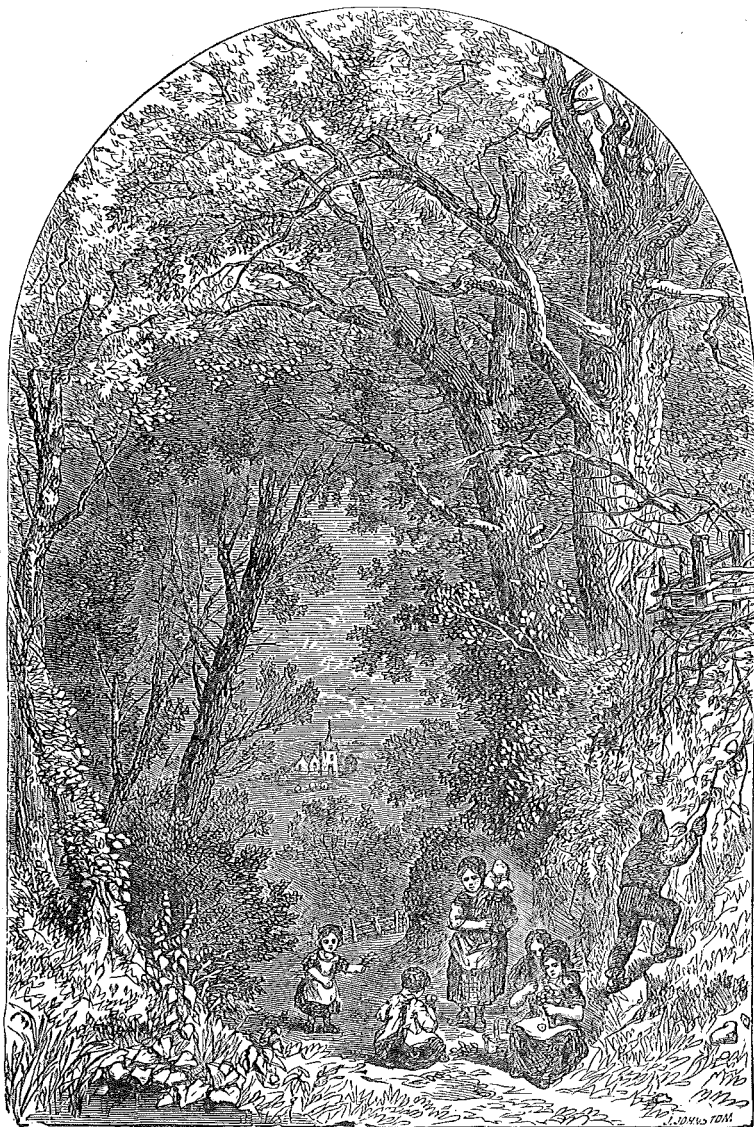

Det er fuldbendt — fra Jordens Nød,
 Fra Trængsel, Armod, Kros og Død
 Gaar Herren til Guds Ære.
 Den Haand, som trued Storm og Hav,
 Den Haand, som sprængte Verdens Grav,
 Skal Himmelspiret bære.
 Salig, Frelser, du opstiger,
 Jorden viger,
 Himlen blinker,
 Herlighedens Krone vinker.

Alt Stjens Glands omstraalet dig,
 Du end velsigner Jorderig
 Og mægtig Arm udbreder.
 Bebudet har du os din Aand,
 Naar ved din Faders høire Haand
 Dig Engles Hær tilbeder.
 Herre, stig du til din Throne!
 Saligt tone
 Englestemmer!
 Jesus Kristus ei os glemmer.

Jagemann.

Baarens Pris.

Baarens Pris istemme nu
 Mange smaa og vævre Tunger,
 Liden Fugl med barnlig Hu
 Livets Herlighed besjunger.

Skal da Lærken ene slaa
 Triller smukt i Morgenrøden ?
 Nei, vi Alle prise maa
 Livets Seier over Døden.

Kamp og Møie er vort Kaar
 I de mørke Vinterdage ;

Men den lyse, skjonne Baar
 Stiller Savn og Nød og Klage.

Vinterfulde, Sne og Is
 Fly nu for de milde Vinde,
 Snart et Blomsterparadis
 Se vi rundt om os oprinde.

Saa i Landens Verden med :
 Efter Storm og mørke Skygger
 Daler Fredens Due ned
 Og i Hjertet Nede bygger.

Det deiligste Billed dog
 Baaren os for Die maler ;
 Sandt og kraftigt er det Sprog,
 Hvori den til Hjertet taler.

Høit den taler om et Liv
 Lyft og venligt, stort og herligt,
 Hvor ei findes Strid og Riv,
 Men hvor Alle savnes kjærligt.

Lifligt er det Haab forvist,
 Baaren nærer i vort Indre,
 Haabet om det Liv, som hist
 I sin Klarhed først skal tindre.

Landstads.

Det Skjønneste i Skoven.

(Eupelins).

Ja du kan tro, der var smukt i Skoven i den tidlige Morgenstund. Klokken var vist ikke mere end fem ; thi Solen var endnu lavt nede, og Birken skygger faldt lange paa Græsset. Fader og Moder syntes ikke om, at vi sov længe om Morgen, og der var en gammel Fisker, der altid, naar klokken var fire, pleiede at raabe udenfor vort Vindu : "Op til Arbeide !" Naar vi horte ham raabe saaledes til sine Kammerater, skyndte vi os op. I Begyndelsen var det svært ; men tilslidst forstode vi, at det gamle Ordsprog har Ret, naar det siger : "Morgenstund har Guld i Mund". Men saa maa man ogsaa smukt gaa til Hoile Klokken ni om Aftenen ; ellers kommer man ikke tidligt op.

Tidt har jeg tænkt at det næsten var Synd at sove de herlige Sommerætter bort ; men det er nu engang nødvendigt at sove. Kong Fredrik den Anden i Preussen var en meget flittig Mand, og det ærgrede ham at sove en Trebiedel af sit Liv bort. Derfor besluttede han engang at vænne sig af med denne Ulfk. Den første Nat gif det godt, og han arbeidede uafbrudt ; den næste Nat gif ligesaa, og han syntes, at han havde udrettet noget Stort. Men hvad hændte ? Da han Dagen efter sad i sit Raad og talte med sine første Mænd om Rigets Anliggender, saa mærkede de, at Kongen begyndte at nisse, . . . og der sad han og sov i hele sin kongelige Værdighed.

Derfor synes jeg, at vi maa føie os efter Naturens Orden. Sønnen er en god Gade for den Trætte, Syge og Bedrøvede ; men man skal ikke bortsove den herlige Morgenstund, men tænke sig, at den gamle Fisker staar udenfor Vinduet og raaber : "Op til Arbeide !"

Men jeg vilde jo fortælle, hvorledes der var om Morgen i Skoven. Der var grønt, friskt og smukt ; der stod allehaande Træer, lige fra det høie Fyrretræ, som tænkte, at det en Dag kunde blive til en Mast, til den lille kantede Enebærbusk, der trostede sig med, at den ogsaa kunde blive til et Træ, om den blev bunden op ved en Pæl. "Men det ønsker jeg ikke" sagde den ; "jeg holder mere af min Frihed. Tænk, om jeg var et Træ, saa kunde Børnene ikke naa mig, som komme for at tage Enebærkvist til at stro paa Gulvet i Stuen Søndagmorgen". "Det er ogsaa det Gnefte, som du duer til her i Verden," sagde et Grantræ, der stod fornemt ved Siden af ; "du lille Pusling passer kun til at trampes paa".

"Hvad gjør det ?" mente Enebærbusken ; "det er nok, at jeg gjør Menneskene Glæde med min friske Skovduft. Desuden kan man ryge mig for Myg og koge Sirup af mine Bær, og siden . . ."

"Stille," sagde Rønnebærtræet, det lyder stygt at regne sine Fortjenester op. Jeg kunde nok have Lyft til at vide, hvem der er den Smukkeste her i Skoven," og saa rystede det velbehageligt sine skyggefulde hvidblomstrende Grene ; thi det var nu i sin Blomstringstid.

"Ja, det er et Spørgsmaal," sagde Tjørnen, der var saa hvid, som havde den været i Sneboldfrig. "Lad os tænke over den Sag" — og saa duftede dens Blomster med Et saa deilig.

Birken syntes, dette var en klog Tale, og den rystede sine lange grønne Krøller i Morgenvinden ; den tænkte nemlig i al Hemmelighed, at den naturligvis var den Smukkeste.

Elletræet, som stod ved Bredden af Søen, spillede sig uafbrudt og syntes saa godt om sig selv, at den mente, Alle maatte være af samme Mening.

Espekræet stod ved Siden af og rystede af Angst for, at Nogen var smukkere end den. Ja, Espen bærer altid, og uagtet den er stor,

har den et forfagt Hjerte. Lindetræet havde ogsaa hoie Tanker om sig selv, Piletræet ligeledes; men de beholdt disse Tanker for sig selv.

"Rad os spørge Blomsterne om deres Mening," sagde Ahorntræet.

"Det behøves ikke," sagde Fyrretræet ærgersigt; "for at være smuk maa man være stor og stærk; se paa mig, ser jeg ikke prægtig ud? Naar jeg ryfter mine Grene, falde mine Naale til Jorden; dem bruge Myrterne paa deres Krigstog. Hav Erbødighed for mig!" Og han saa bister ud for at skræmme de Andre.

Egen stod rolig og hørte paa det Alt. "Det er dumt at domme i sin egen Sag," sagde den; "Enhver af os synes vist bedst om sig selv, lad os derfor tage Bogfinken til Dommer; den er ikke partisk og kan derfor sige, hvem der er den Smukkeste".

Som sagt, saa gjort; men Bogfinken betænkte sig længe og kunde ikke bestemme sig.

Da kom der to Børn, en Dreng og en Pige, som boede i en liden Hytte tæt ved. Idet de kom ud i den tidlige Morgenstund, folde de Hænderne og sagde: "Gode Gud, hvor din Skov er smuk, hvor din Verden er skøn! Lad os smaa Børn opvære i din Bisdom, vidne om din Magt og prise din Naade i hele vort Liv!"

Da Træerne hørte Børnernes Bøn, bleve de ganske tause, og Bogfinken sang en Lovprisning til Gud for al hans Godhed. Al Talen om Skønhed og Sammenligning var forstummet, og Træernes Susen stemmede i med i Fuglernes Sang.

Lille Valborg

(Andsent.)

Lille Valborg blev født Bededag 1874 i Minnesota, men er nu blandt den store Englandsflare, som staar for Lammets Throne i Himmelen og sjunger et evigt Halleluja. Hun fik Navnet Valborg efter en hær Veninde af Forældrene, som netop paa den Tid fik gaa ind til sin Herres Glæde. Bor Valborg fik tidlig smage Verdens Kummer ved adskillig Sygdom; men efter tre Aars Alderen var hun meget frisk, og vi havde Haab om, at hun skulde længe leve paa Jorden. Hendes Moder især beghynde da at tale med hende om Frelseren, at

bede med hende og lære hende at bede til Jesus. Da hun var 5 Aar gammel, havde hun lært flere Salmevers, som hun tildels læste, tildels sang. Hun havde sin store Glæde, naar hun kunde faa være med sin Fader ude og kjøre; da vilde hun saa gjerne synge især de Salmer: "Den store hvide Flok vi se"; "Hos Gud er idel Glæde", og "Her komme dine arme Smaa", som hun kunde synge, saa det var en Lyst at høre derpaa. Hun ønskede altid at være med til Kirken, og det fik hun, naar det lod sig gjøre; thi hun gjorde Veien fort med sin ensfoldige Tale og Sang, og under Prædiken sad hun som et vorent Menneffe. Fik hun ikke Lov at være med til Kirken eller andensteds, som hun bad om, blev hun ikke vranten, men fandt sig taalmodig i at blive hjemme; thi hun havde lært at være Forældre lydige, hvorfor hun blev dem mere og mere kjær, saa de havde vel for store Tanker om hendes Fremtid. Hun var ogsaa en flittig Beder; thi hun vilde saa gjerne være med sin Moder ind i Kammeret for at bede til Herren; og aldrig lagde hun sig til Hvile eller stod op om Morgenen, uden at hun bad til Herren, og hendes stadigste Bøn var: "Gode Jesu, bed for mig, Ved mig ind i Himmerig, Der at leve, Der at bo I en evig Sjelerø!" og "Skriv dig, Jesu, paa mit Hjerte" o. s. v. Lidt over 6 Aar gammel havde hun lært at læse. Hun havde saadan Lyst til at læse og arbejde, at hun ofte spurgte, om ikke Mamma havde noget at lade hende gjøre. Hun skrællede Poteter, tørkede Kopper, feiede Gulvet o. s. v. Men Herren havde bestemt hende for noget Bedre. En ondartet Halsesygge, som herjede Omegnen og krævede mange Offere, angreb ogsaa Valborg og blev en Aarsag til hendes Død. Første Søndag i Advent blev hun syg, medens Læsten læstes. Efter Andagten sang hun med de Andre Salmen: "Hos Gud er idel Glæde" og 1ste Vers af Salmen "Jeg ved mig en Sønn i Jesu Navn, Den tvæger de trætte Lemmer". Moderen spurgte hende nu, om hun vilde reise fra Mamma og Pappa til Jesus, hvortil hun svarede et langsomt: "Ja". — Mandag blev Lægen hentet, som endelig erklærede, at det var Halsesygen. Sygdommen tog til mer og mer; men hun var taalmodig som et Lam, klagede

ikke over Smerter; og naar vi spurgte hende, om hun vilde flytte til Himmelen, saa svarede hun ja med saadan Tilfredshed, at Freden lyfte ud af hendes Dine. Torsdag bad hun om at faa se sin Søster A., som paa Grund af Sygdommens Smitte ikke tillodes at komme ind men som hun da blot udenfra Vinduet fik se. Fredag blev hun daarligere, saa vi saa Døden nærme sig. Hun bad om, at A. maatte faa spille lidt paa Orgelet for hende. A. spillede Sangen: "O, det Land, der er lyst som en Dag, I det fjerne vi se det i Tro", hvorunder hun slumrede ind. Søsteren begyndte paa en anden Sang, og da saa hun op og spurgte: "Hvad er dette for en Sang?" Moderen svarede: "Det er den: Jeg er træt, jeg sove vil, Mine Dine lukkes til, Se, o Fader, venlig ned til mit dunkle Hvilested!" Udpaa Aftenen bad hun igjen om at faa se A., og paa Kvædet om at faa se hende Dagen efter gav hun sig tilfreds. Lidt senere saa hun op mod Himmelen og sagde: "Jesus, Jesus!" En Tid efter holdt hun paa at bede: "Gode Jesu bed for mig, Bed mig ind i Himmerig," og da Moderen mærkede dette, læste hun det hele Vers høit for hende, som syntes at være hende en Glæde.

Kl. 11 kom Herrens Engle og hentede hendes Sjæl ind i det nye Jerusalem. Hun havde, før Sygdommen kom, talt om den nærværende staaende Jul og dens Glæde, da Juletræet skulde minde hende om det lille Jesubarn, og hun saa gaa omkring det med de andre Børn og synge: "Her komme dine arme Smaa;" hun fik nu synge en deiligere Sang for Lammet's Throne, "den nye Sang," som Jesu prydede Brud. Heraf se I, kjære Børn, ogsaa et Exempel paa, hvorledes Herren ved sin Naad og sit Ord kan bevare de Smaa i Daabens Naade og virke længsel efter Himmelen, som Jesus siger: "Du, Fader, har aabenbaret det for de Umyndige!" Lad da dette være Eder en Paamindelse om at tænke paa Eders Staber i Eders Ungdom, førend de onde Dage komme; saa ville I ved Jesu Blod faa Kraft til at være lydige baade mod Gud og Eders Forældre og i Dødens Stund faa Livsens Krone. L. E. G.

G a a d e.

(Indsendt af S. A. G.)

Det Første mellem 7 og 13 falder.
Det Andet omvendt "op" man ikke falder.
Det Hele gaar om Nætter og om Dage
Og kommer ingensinde mer' tilbage.

Løsløsning

paa Gaarden i No. 3:

M u s, S u m.

(Oplost af D. M., Christiana, Wis.; M. M., Coonvalley, Wis.; G. H., Fishers Landing, Minn.; S. H. G., Do. Do.; R. A. L., Korseland, Minn.; J. L., Minnesota Falls, Minn.; S. A. G., Brighton, Minn.).

Løsløsning

paa Regneoppgaven i No. 3:

Det tager Sneglen 61 Timer.

(Rigtig opløst af M. D. H., New Richmond, Minn.; E. D. R., Do. Do.; J. P. H., Elizabethtown, Minn.; D. S. G., Detroit, Minn.; R. P. S., Amherst, Minn.; N. S. J., Madelia, Minn.; E. A. S., Norway Lake, Minn.; J. J. B., Blachhammer, Minn.; L. S., Sverdrup, Minn.; E. S., Zumbrota, Minn.; G. H., Fishers Landing, Minn.; S. H. G., Do. Do.).

Til Børnens Jubeloffer

modtaget:

- I J o n a Distrikt: Af Nils Gundersen, Maysville, Mo., 15 Cts.
I M i n n. Distrikt: Fra Marie, Anna, Inga, John, Gothard, Thora og Jorand Johansen, Nicolett Mgh., Minn., hver \$1.00, tilf. \$6.00.
I Østlige Distrikt: Ved Past. Grove fra Analle, Lovise og Lewis Grimsrud og Hilba Grove, hver 50 Cts. og fra Berger, Anna, Ragnhilde og Albert Franey 55 Cts., tilf. \$2.55.
I M i n n. Distrikt: sendt direkte til Kassereren fra Pastor Hartstad Offer ved Skoleexamen i Grants Mgh. \$6.15 og fra Julia, Karl og Peder Cathra 50 Cts.
I Østlige Distrikt: sendt direkte til Steensland ved Pastor Godde fra Henrik Levos Børn Guro, Randine, Knut og Johan i Beaver Creek Mgh., hver 50 Cts. \$2. Ved Pastor Dietrichson fra Skolebørn i Troens Mgh. \$1.70.

J. B. Friel,
Dr. S., La Crosse, Wis.